

Johdanto Teos kuvaa nimensä mukaisesti arvoitusta, jonka voi ratkaista älyllä ja lahjakkuudella. Kaksi päähenkilöä ovat superälykkäitä lapsineroja. Gillian ja Rebecca ovat parhaat ystävykset, ketkä käyvät ala-asteen ensimmäistä luokkaa. Iltapäivällä koulun jälkeen, he leikkivät toistensa kotona. Heillä on tapana rakentaa puupalikoista korkeita torneja. Eräänä päivänä Gillianin isovelji antaa hänelle lahjaksi Rubikin kuution. Tytöt ovat taitavia matematiikassa varsinkin. Rubikin kuution ratkaiseminen osoittautuu heille kuitenkin vaikeaksi tehtäväksi. Tytöt turhaantuvat tehtävään ja Rebecca vie kuution takaisin veljensä kirjoituspöydälle pettyneenä. Seuraavana päivänä hän koittaa tehtävää uudelleen ja onnistuukin ratkaisemaan sen. Gillian pystyy myös suoriutumaan kuution ratkaisemisesta. Tarinassa kummatkin tytöt ihastuvat heitä vuotta vanhempaan skeittari poikaan. Poika käy samaa koulua heidän kanssaan. Tytöt unelmoivat hänestä yhdessä. Pojan iskeminen osoittautuu heille kummallekin silti Rubikin kuution ratkaisua vaikeammaksi tehtäväksi. Tarinaan jännitystä tuo salaperäinen roisto, kuka ilmestyy siihen aivan kuin tyhjästä. Mies on resuinen ja haisee kuin rankkitynnyri. Hän varastaa ihmisten lompakoita. Hän asuu kadulla hylätyssä majassa. Hän koittaa maanitella tytöt puolelleen tarjoamalla heille karamelleja. Tytöt saavat selville hänen puuhistaan ja kertovat Gillianin isoveljelle näkemästään. Sen jälkeen, he pelkäävät miehen kostavan heille. Tyttöjen naapuruston yksi lapsista katoaa ja pummia syytetään kidnappauksesta. Roistoa pidetään vaarallisena pedofiilina. Kadonneen pikkutyttö ruumista ei silti löydetä. Luku 1 Parhaat ystävykset Olohuoneeseen osuu päivänvalo ikkunasta iltapäivällä. Kahden aikaan, tytöt ovat jo päässeet koulusta kotiin. Gillian ja Rebecca istuvat toisiaan vastapäätä olohuoneen matolla. Heidän välissään kohoaa metrin korkuinen puupalikoista rakennettu torni. He ovat kyhänneet sen yhdessä asettamalla palikat vuorotellen torniin paikoilleen. Nyt he katsovat toisiaan tyytyväisenä. Heillä molemmilla on päässä saporot, joista pilkkottavat esiin valkoiset rusetit. Heillä on päässä silmälasit ja saman väriset koulun univormut. He näyttävät lapsineroilta kiireestä kantapähän. Oranssisaparoinen Gillian hymyilee tornin takaa parhaalle kaverilleen. Ruskeahiuksinen Rebecca kysyy: ”mennäänkö ottamaan jäätelöä pakastimesta?” ”No mikä ettei, minulle kyllä maistuisi vanilja puikko.” Gillian vastaa. He nousevat matolta ja torni jää paikoilleen odottamaan heidän paluutaan. Pian, he palaavat keittiöstä kantaen mukanaan jäätelöpuikkoja. He istuvat alas samoille paikoilleen. Rebeccan jäätelöstä tippuu pisara valkoista vaniljaa matolle. Gillianin ilme vaihtuu pelokkaaksi. Rebeccan vanhemmat suuttuisivat, jos he tietäisivät tytön sotkeneen mattoa. Rebecca huomaa tahran ja koittaa kaapia jäätelöä irti etusormellaan. Hän saa läikän lopulta puhdistettua ja pyyhkii sormensa hameensa helmaan. Sitten, hän ehdottaa Gillianille ulos meno. Gillian suostuu nyökäten päätään. He nousevat ja menevät ulos pihaan keinujen luokse. Leikkipaikka on tyhjillään, joten he saattavat vallata kaksi ainutta keinua. Tytöt alkavat kiikkua rajusti ja vauhtia pelkäämättä. Leikkiminen on heille tapa purkaa stressiä ja jättää kotitehtävät tekemättä. He tekevät läksynsä usein tuntia ennen koulupäivän alkua. He ovat luokkansa priimuksia ja osaavat kertotauluja ja jakokulman käytön. He tietävät olevansa opettajiensa lempilapsia. Heillä jää siten paljon aikaa keinumiseen ja tornien rakentamiseen puupalikoista. Gillianin kotona on tietokone. Sillä, he monesti pelaavat tietokonepelejä ollessaan hänen luonaan. He saattavat pelata koneella vain silloin, kun Gillianin isovelji ei ole kotona. Muuten tytöt pelkäävät veljen suuttuvan siitä, että hänen huoneeseensa on tunkeuduttu. Luku 2 Rubikin kuutio Seuraavana päivänä tytöt leikkivät jälleen Rebeccan kotona koulupäivän jälkeen. He istuvat olohuoneen lattialla ja heidän välissään lepää kasa puupalikoita. Yhtäkkiä, Rebeccan isovelji saapuu olohuoneeseen. Hän pitää kädessään uutta Rubikin kuutiota. Hän alkaa sotkea sen neliöitä tyttöjen tuijottaessa häntä hiljaisina. Isovelji sanoo: ”Tiedättehän jo etukäteen, että mikä

tämä on?” ”En muista sen nimeä. Opettajan pöydällä on samanlainen.” Rebecca vastaa vaisusti. ”Annan sen sinulle synttärilahjaksi! Sen nimi on Rubikin kuutio. Sinun pitää palauttaa jokainen seinä samanväriseksi ajattelullasi.” Veli kertoo. ”Hyvä on. Voinhan minä koittaa. No anna tänne se Rubikin kuutio sitten!” Rebecca käskee. ”Anna Gillianinkin koittaa ratkaista se.” Veli lisää. Rebecca ottaa kuution veljen kädestä. Hän alkaa käännellä ja väännellä sen seinämiä käsissään. Hetken sisässä tuskan hiki kirpoaa tytön ohimoille. Tehtävä osoittautuu odotettua vaikeammaksi. Rebecca puhkeaa itkuun. Epäonnistuminen on lapsinerolle vierasta. Hän ei kestä tunnetta yksinkertaiselta tuntuvan tehtävänannon epäonnistuttua. Hän ojentaa kuution Gillianille, kuka lupaa yrittää. Gillian ottaa kuution toveriltaan. Hän alkaa käännellä sitä aluksi itsevarmasti. Myöhemmin hänkin turhaantuu epäonnistuessaan. Tytöt katsovat Rebeccan veljeä toivottoman oloisina. Hän nauraa heille päin naamaa. Sitten, hän toteaa: ”Kukaan ei ole seppä syntyessään. Minäpä näytän, että miten tämä palapeli ratkaistaan käden käänteessä.” Poika nostaa Rubikin kuution matolta. Sitten, hän kääntää sen seinämiä muutaman kymmenen sekunnin ajan, kunnes ne kaikki ovat yksivärisiä. Tytöt tuijottavat häntä mykistyneinä. Heidän silmissään veli on sankari, kenellä on enemmän aivosoluja kuin heillä kummallakaan. Valmis kuutio kädessään, veli sanoo: ”Kas tässä tämä on. Kukaan ei ole seppä syntyessään. Älkää lannistuko. Voitte te vielä koittaa onneanne ratkaisussa toistekin.” Hän kääntyy ympäri. Matkalla omaan huoneeseensa, hän ottaa kulhosta omenan käteensä. Hän puree omenaa tyytyväisenä kerran. Tytöt katsovat toisiaan. Pettymys loistaa heidän katseistaan. Maailma ei silti kaadu veljen saartaessa heitä. Heillä on sentään toisensa ja yhteinen piilopaikka metsässä. Sinne, he ovat rakentaneet oman puumajan oksista ja risuista. Maja toimittaa heille leikkimökin tehtävää. ”Mennäänkö rakentamaan majaa?” Gillian kuiskaa Rebeccalle. ”Mennään vain. Minäkin tahdon palata sinne. Siellä on kivempaa leikkiä kuin on täällä.” ”No totta onkin.” He nousevat ylös matolta ja poistuvat olohuoneesta. Veli ei tiedä mitään heidän majastaan eikä maailmastaan. Hän on niistä ulkopuolinen avaruusolio tyttöjen mielestä. Veljen ylimielisyys ärsyttää ja loukkaa Rebeccaa. Hän päättää olla puhumatta veljelleen sanaakaan. Tytöt menevät ulos auringon paisteeseen. He kulkevat metsään johtavaa polkua pitkin. Se tuo heidät heidän majansa viereen. Tyytyväisinä he katsovat toisiinsa. He alkavat koota majaa keräämällä keppejä lisää ympäriltään. Majan valmistuttua, he ryömivät sen sisälle. Rebecca kaivaa taskustaan kaksi tikkaria. Hän ojentaa toisen ystävälleen. Kiittäen, Gillian ottaa lahjan vastaan. He imevät tikkareita ja tähystävät edessä olevaa maisemaa. Kalliolle ilmestyy parvi variksia. Tytöt seuraavat lintujen puuhia. Ne nokkivat jyviä kalliolta. Joku on tiputtanut voileivän maahan niiden syötäväksi. Yhtäkkiä, Gillian kysyy: ”Oletko nähnyt Hannahia vähään aikaan?” ”En ole. Hän ei ollut koulussa tänään eikä koko tällä viikolla. Minäkin ihmettelen, että mitä hänelle on tapahtunut.” Rebecca vastaa. ”Hän on varmaan kipeä.” ”En tiedä. En ole myöskään nähnyt hänen isoveljeään koulussa moneen päivään. Heillä kahdella oli tapana leikkiä joen rannassa kumiveneellä. Hannah kysyi kerran minuakin tulemaan uimaan kanssaan.” ”Voi hyvä tavaton!” Gillian osoittaa sormellaan kohti yhtä variksista, joka kaatuu kuolleena maahan leivän syötyään. Parven taakse on ilmestynyt harmaa kissa. Se on tappanut linnun salaman nopeasti. Muut linnut lentävät pakoon nähtyään kuolleen toverinsa. Pikkutytöt tuijottavat edessä makaavaa raatoa ja sen ympärillä häärivää kissaa kauhuissaan. ”Minun tekee pahaa katsoa tuota kuollutta varista.” Rebecca tunnustaa. ”Minäkin voin pahoin. Palataan takaisin sisälle. Ehkä veljesi jättää meidät rauhaan. Voisimme rakentaa torneja puupalikoista vaikka.” Gillian sanoo rauhoittavasti. Rebeccan kalpeus ja huonovointiset kasvot säälittivät hänen toveriaan. Gillian ei silti keksi heille parempaa ajan vietto tapaa tornien kyhäämisen ohella. He siirtyvät olohuoneeseen ja alkavat rakentaa tornia

äänettöminä. Heidän kummankin on keskityttävä, jotta tehtävä onnistuisi. Rebeccan isä raahaa kuolleen linnun raadon ulkona roskalaatikkoon. Hän siirtää sen sinne muovipussissa, jotta mikään suurempi eläin ei löydä lintua. Sen tehtyään, hän palaa taloon ja näkee työt olohuoneen matolla. Hän kulkee heidän ohitseensa poissaolevana ja menee makuuhuoneeseen lepäämään. Tytöt katsovat toisiinsa. Ulkona alkaa sataa. Sadeepisarat ropisevat kuurona. Ne iskeytyvät kattoon ja ikkunalaseihin. Luku 3 Unelmien skeittari Seuraavana päivänä paistaa taas aurinko. Gillian ja Rebecca menevät yhdessä kouluun Rebeccan luota. Gillian sai luvan jäädä yökylään rajuilman takia. Tytöt saapuvat koulun pihaan Rebeccan isän autosta. He tähyilevät koulun pihaan, etsien katseellaan tovereitaan. Koulupäivän alkuun on jäljellä vielä puoli tuntia. Yhtäkkiä, Gillian näkee heidän yhteisen ihastuksensa seisovan kalliolla koulun vieressä. Poika on heitä vuoden vanhempi ja hänen nimensä on Andrew Lee. Hän pitää oikeassa kädessään skeittilautaa ja huomaa tyttöjen itseensä nauliutuneet katset. Andrewn ylväät kasvot eivät hymyile heille takaisin. Hän käyttäytyy aivan kuin he olisivat hänelle pelkkää ilmaa. Gillian tökkää ystäväänsä kyynärpäällään leikkisästi. Rebecca katsahtaa toveriaan kysyvästi. Gillian iskee Rebeccalle silmää ja kuiskaa: ”näetkö, kuka tuolla kalliolla seisoo ja katsoo meihin päin?” ”No näen kyllä. Andrewhan se siellä seisoo. Hän esittää, ettemme ole olemassa.” Rebecca toteaa laimeasti. ”Olen silti läpäälläni häneen. Uskallan myöntää sen sinulle.” Gillian sanoo kuiskaten. ”Oletko koskaan suudellut ketään poikaa?” ”En ole, mutta häntä voisin kuvitella suutelevani.” ”No ehkä minäkin voisin pystyä siihen.” Tytöt huomaavat Andrewn kääntyvän ympäri ja menevän sisälle koulutaloon. He ovat tyytyväisiä saatuaan nähdä edes vilauksen unelmiensa skeittarista. Kumpikaan tytöistä ei ole ennen koittanut skeittilaudalla menemistä. He kummatkin käyvät samaa balettikoulua iltapäivisin koulun jälkeen. Tytöt pitävät tanssimista elämäntapana. Heillä on ollut varvastossut käytössään jo parin vuoden ajan. Luku 4 Lapsi katoaa naapurustosta Yhtenä sunnuntai-iltapäivänä Rebeccan äiti kieltää häntä menemästä ulos leikkimään. Äiti varoittaa siellä vaanivasta lapsivarkaasta. Eräs taloyhtiön pikkulapsista on kadonnut. Viisi vuotiasta Jamieta ei ole löytynyt kahteen päivään. Kaikki epäilevät nokikolarin siepanneen tytön. Miehen on nähty häärivän ulkona lasten leikkipaikalla monta kertaa. Rebecca hätäntyy ja uskoo äidin olevan oikeassa. Hän huolestuu Gillianin voinnista. Hän pyytää äidiltä lupaa voida soittaa parhaalle ystävälleen. Äiti antaa hänen mennä eteiseen soittamaan puhelun Gillianille, kuka vastaa saman tien. Rebecca kertoo, että hänellä on ulosmeno kielletty. Gillian sanoo myös oman äitinsä kieltäneen poistumisen kodista. Tytöt sopivat tapaavansa koulussa maanantaina viikonlopun jälkeen. Heidän kummankin on opiskeltava ahkerasti. Heillä on jäänyt läksyt tekemättä muutaman kerran siksi, että he ovat leikkineet koko iltapäivän puupalikoilla ja leikkipaikalla. Heidän koulunkäyntinsä kärsii tyttöjen vanhempien mielestä. Gillian ja Rebecca ovat silti luokkansa priimuksia. Heiltä ei puutu älyn lahjoja. He ovat ainoastaan laiskoja puurtamaan kotitehtäviään. He eivät tunne kadonnutta pikkutyttöä. Yhtenä päivänä, he näkevät pikkutytön perheen poistuvan kodistaan murheen murtamina. Heillä kaikilla on päällään mustat vaatteet. He menevät kohti parkkipaikkaa. Perhe on matkalla tytön hautajaisiin. Lapsen ruumista ei ole silti löydetty. Hän on ollut kateissa jo viikon ajan. Rebecca ja Gillian aistivat perheen surun. Apea tunnelma ei tartu heihin, mutta he säikähtävät aikuisten itkuisia kasvoja ja vakavia ilmeitä. Yhtäkkiä, Rebeccan äidin käsi tarttuu kumpaakin tyttöä heidän olkapäistään. Äiti käskää heidän heti palata takaisin sisälle. Tytöt eivät uskalla vastustaa äidin vihaiselta kuulostava käskyä. Hänen äänensävyänsä johtuu huolesta, jota hän tuntee tyttöjen puolesta. Kuolleen pikkutytön surmaaja on yhä kateissa ja vapaalla jalalla. Rebecca ja Gillian palaavat asuntoon käsikädessä. He katsovat kysyvästi ja häpeissään

Rebeccan äidin hätääntyneitä kasvoja. Kasvot vääntyvät pian hymyyn kotioven sulkeuduttua. Äiti kehottaa tyttöjä menemään olohuoneeseen katsomaan televisiota. Tytöt suostuvat ehdotukseen. Yhdeltä kanavalta on pian alkamassa piirretty elokuva. Sen tytöt tahtovat katsoa rauhassa äidin tarjoaman popcornin kera. Luku 5 Kummajainen Kuolleen pikkulapsen ruumiin löytyminen järkyttää koko naapurustoa. Kaikilta lapsilta on pääsy kielletty leikkipaikoille, kunnes surmaaja on saatu kiinni teostaan. Gillian ja Rebecca leikkivät sisällä Rebeccan kotona. He ovat oppineet ratkaisemaan Rubikin kuution ajan saatossa onnistuneesti. Saavutuksestaan he kummatkin ovat ylpeilleet koulussa tovereilleen. Tytöt menevät Rebeccan makuuhuoneeseen. He katsovat ulos leikkipaikalle ikkunasta. Siellä he näkevät resuisen miehen istumassa hiekkalaatikon reunalla. Mies on naapuritalon nokikolari. Hän työskentelee päivisin taloyhtiön yleistiloissa. Hän huomaa tytöt ikkunassa ja katsoo suoraan heihin päin. Lapset säikähtävät. Gillianin käsi tarttuu Rebeccan kädestä ja puristaa sitä pelokkaasti. Rebecca sanoo ääni väristen: ”Tule mennään. Meidän on tullut aika poistua näkyvistä. Tuo outo mies tuijottaa meitä. Minä luulen, että hän on kadonneen pikkulapsen murhaaja.” Toverin mainitessa sanan ”murhaaja”, Gillian hätkähtää. Heidän molempien iho on mennyt kananlihalle. Hetken päästä, Rebecca kuiskaa: ”luuletko sinä, että tuo mies on oikeasti murhannut sen pikkutyttö?” ”Kyllä minä uskon.” ”Miten hirvittävää.” ”Niin on minustakin. Tule mennään pois ikkunasta olohuoneeseen vaikka. Siellä ovat sentään onneksi sinun vanhempasi.” Lapset kiiruhtavat olohuoneeseen. He juoksevat kertomaan Rebeccan vanhemmille kummajaisesta leikkipaikalla. Vanhemmat kuuntelevat kertomusta. He ottavat tyttöjen puheet tosissaan. Hekin ovat nähneet saman resupekan ja epäilevät miehen aikomuksia. Äiti kuitenkin vakuuttaa tytöille, ettei heillä ole hätää, kunhan he vain pysyttelevät talon sisäpuolella. Tytöt lupaavat pysyä sisällä. Ei heillä ole aikomustakaan mennä ulos tapaamaan pelottavaa miestä. Luku 6 Roisto saa syytteen Samana iltapäivänä, Rebeccan äiti soittaa poliisilaitokselle. Hän kertoo nähneensä oudon miehen talon pihalla. Poliisit yhdistävät miehen naapuruston pikkutyttö katoamiseen. Poliisiauto ajaa paikalle. Mies istuu yhä hiekkalaatikon reunalla nojaten kasvojaan käsiinsä. Hänen ilmeensä on huojentunut poliisien saapuessa. Hän ei vielä tiedä, että he ovat tulossa pidättämään hänet. Poliisi laittaa miehen käsirautoihin. Hänet viedään sisälle poliisiautoon. Rebecca ja Gillian seuraavat pidätystä keittiön ikkunasta, henkeään pidättäen. Rebeccan äidin kädet lepäävät tyttöjen olkapäillä. Hän koittaa rauhoitella heitä. Miehen kiinnioton jälkeen, tytöt saavat Rebeccan vanhemmilta luvan poistua pihalle. Innoissaan ja huojentuneina, he siirtyvät keinumaan hiekkalaatikon läheisyyteen. Enää heitä ei pelota joutua tekemisiin jonkun tuntemattoman roiston kanssa. He uskovat roiston tulleen äsken kiinni otetuksi. Huolettomina, he saattavat leikkiä toivon mukaan loppu elämänsä ajan. Luku 7 Tytön hautajaiset Pikkutyttö hautajaiset pidetään kaupungin kirkossa. Tytön perhe itkee eturivissä muistotilaisuuden läpi. Arkussa ei ole silti ruumista, koska se on yhä kateissa. Kaikki uskovat silti lapsen menehtyneen. Murhaaja on yhä vapaalla jalalla. Sitten, kaikkia vieraita kohtaa häkellyttävä näky. Surmattu tyttö ilmestyy kirkon oviaukkoon. Hän pitää kädessään viuhkaa, joka on tippunut yhdeltä hautajaisvieraista. Lapsen päällä on samat vaatteet kuin hänellä oli katoamispäivänä. Silti, hän näyttää eloisalta ja iloiselta käydessään peremmälle kirkkoon. Tyttö näkee vanhempansa seisomassa eturivissä ja ilahtuu. Hän juoksee heidän luokseen niin lujaa kun jaksaa. Vanhemmat pyörtyvät tytön ilmestyttyä heidän eteensä tyhjästä. Lapsi puhkeaa itkuun. Pastori lähestyy tyttöä ja kaappaa hänet syliinsä. Tyttö kertoo papille viettäneensä viikon uuden ystävänsä luona. Hän sanoo, ettei hän ole koskaan joutunut vaaraan kenenkään ventovieraan aikuisen seurassa. Pastori ja vieraat eivät ole uskoa korviaan. Tytön vanhemmat virkoavat vähitellen. Kompuroiden, he nousevat ylös maasta tullakseen

syleilemään lastaan. Hautajaiset keskeytetään saman tien. Tyttö matkustaa vanhempiensa kanssa taksin kyydissä kotiinsa. Hänen vanhempansa ja sisarensa itkevät ilosta koko automatkan ajan. Luku 8 Puukerho Rebecca ja Gillian tapaavat leikkiä puun oksalle rakentamassaan puumajassa. He kutsuvat piilopaikkaa Puukerhoksi. Puukerhoon eivät aikuiset ole tervetulleita vierailulle. Tytöt pitävät majan sijainnin salaisuutena. He ovat kantaneet sen sisälle sarjakuvalehtiä ja kirjoja sekä astioita ja pikkuleipiä. He järjestävät majassa teekutsuja heille ja heidän lempi leluilleen. Majan hyvä puoli on se, että siellä voi olla sateellakin suojassa. Sen katosta ei tihku läpi vettä. He istuvat ukkosellakin majassa, vaikka tietävät sen voivan olla vaarallista. Heistä on kivaa kyhjöttää piilopaikassaan ja katsoa maailmaa korkealta puun latvasta. Majan oviaukosta johtavat maahan köysitikkaat. Tikapuut ovat Gillianin isän rakentamat verstaassaan. Ne oli alun perin tarkoitus antaa Gillianin isoveljelle lahjaksi hänen puumajaansa varten. Gillian ja Rebecca varastivat tikkaat autotallista ja veivät ne oitis oman majansa portaiksi. Eräänä aurinkoisena päivänä, kaksi tyttöä istuvat Puukerhon lattialla. He päättävät vannoa toisilleen valan pysyä aina ystävinä. Gillian pistää etusormeaan neulalla, jotta haavasta alkaisi valua verta. Sen jälkeen, hän tarjoaa neulan Rebeccalle. Rebeccakin pistää sormeaan. He liittävätkin veripisaransa yhteen ja vannovat valan. ”Pysytäänkö aina ystävinä?” Gillian kysyy Rebeccalta. ”Pysytään toki. Lupaan aina olla sinun ystäväsi.” Rebecca vastaa. He hymyilevät toisilleen ennen, kun heidän kätensä irtoavat. Sen jälkeen, he juovat limua pilleillä pulloista, jotka Rebecca on heille salakuljettanut kodistaan. Gillian on puolestaan tuonut mukanaan kaksi voileipää. Hän ojentaa Rebeccalle leivän ja syö itse toisen leivän. Luku 9 Pianon soittaja muuttolavalla Eräänä päivänä Rebeccan talon pihaan ilmestyy muuttoauto. Sen lavalla seisoo vanha puinen musta piano. Pianon jakkaralla istuu sotkuinen nokikolari. Hän soittaa pianoa silti taitavasti. Hänen sormensa eivät lyö kertaakaan väärää nuottia päin. Hänen soittamansa kappaleet ovat vaikeita ja tempoltaan nopeita. Rebecca ja Gillian istuvat matolla asunnon sisällä. Avonaisesta ikkunasta, he kuulevat ulkoa kantautuvan pianon soiton. He ryntäävät ikkunaan katsomaan, että kuka soittaa ulkona. Silloin, he näkevät tutun resupekan auton lavalla musisoimassa. Mies huomaa heidät sivusilmällä. Soittoa keskeyttämättä, hän kääntää kasvonsa heihin päin. Hänen sormiensä takoessa nuotteja villisti, hän virnistää heille ilikurisesti. Tytöt säpsähtävät. He ottavat askeleen taaksepäin pelästyneinä. ”Mitä tuo nokikolari meidän pihallamme tekee?” Gillian kysyy toveriltaan. ”En minä tiedä. Ainakaan hän ei ollutkaan murhaaja, koska hänet päästettiin vapaaksi poliisiasemalta. Ehkä hän vain tahtoo hioa soittotaitoaan.” Rebecca vastaa tynesti. ”Meidän kannattaa varmaan siirtyä pois hänen näkyvistään. Hän voi hermostua siitä, kun tuijotamme häntä.” ”Joo siirrytään keittiöön vaikka. Pakastimessa on viinereitä ja jätskiä.” Rebeccan kotona on aina tarjolla herkkuja. Se on yksi syy siihen, miksi Gillian tykkää käydä ystävän luona usein. Gillianin omat vanhemmat eivät suostu ostamaan hänelle makeisia. He pelkäävät balleriina tytön lihovan liikaa karamelleista. Rebeccan vanhemmat taas ostavat tahallaan herkkuja pakastimeen. Rebeccan äiti varsinkin on huolissaan tyttären liiallisesta laihtumisesta. Yhtäkkiä, jostain vierii lattialle Rubikin kuutio. Se ilmestyy aivan kuin tyhjästä ja pysähtyy Rebeccan jalkojen juureen. Hän on vähällä kompastua siihen ottaessaan askeleen eteenpäin. Rebecca tarraa Gillianin olkapäähän, ettei hän menetä tasapainoaan. Rebecca poimii kuution ylös maasta. Hän alkaa käänneellä sen sivuja. Hän uskoo pystyvänsä ratkaisemaan sen arvoituksen lyhyessä ajassa. Epäonnistuttuaan monta kertaa, hän tajuaa tehtävän odotettua vaikeammaksi. Niinpä, Rebecca väsähtää. Hän asettaa kuution eteisen pöydälle ja päättää yrittää onneaan joskus toiste. Kääntyen ystävänsä päin, Rebecca hymyilee Gillianille veikeästi. Sitten, he menevät yhdessä olohuoneen poikki Rebeccan

makuuhuoneeseen. Siellä, heillä riittää aina tekemistä. Huoneen ikkunasta ulos katsoessaan, he huomaavat nokikolarin kadonneen muuttolavalta. Pianon soittokin on lakannut. Muisto oudosta mieshahmosta etupihalla tuntuu heistä nyt unenkaltaiselta.